

mi kolegy už pět sezon a vytvořili jsme si pouto nejen na trati, ale i mimo ni. Jsem kmotrem jeho tříletého syna. Je to můj nejlepší kamarád ve světě, v němž je tak těžké najít lidi, kterým můžete věřit. V jednom z nejnebezpečnějších sportů na světě musí existovat určitá míra důvěry ve vašem bezprostředním okolí i v rámci širšího týmu. Tohle pouto je životně důležité, zejména pro Mistrovství světa konstruktérů Formule 1. Bez takové důvěry se všechno rozpadne.

Trvá mi příliš dlouhou dobu, než si uvědomím, že tam tiše sedím, zatímco dva lidé, kteří mají mou kariéru ve svých rukou, čekají na odpověď. Nevím přesně, co čekají, že řeknu. Udržet nervy na uzdě je jedna z nejdůležitějších dovedností v tomto sportu, a právě teď s tím mám trochu problém. Automobilové závody nejsou zrovna týmový sport, ale s Elijahem spolu trénujeme už léta a vždycky nám to spolu klapalo.

Když Elijah vypadne, netuším, co to pro mě bude znamenat.

Ježíši, nemůžu si dovolit o tom takhle přemýšlet. Už teď se šušká, že tohle bude moje důchodová sezona – je mi třiatřicet a čtyřikrát jsem byl mistrem světa, naposledy loni. Jenomže já potřebuji, aby tohle byl velkolepý rok, abych zavřel pusu novinářům.

„Dobře.“ Vzdálím se od mikrofonu telefonu, abych se mohl zhluboka nadechnout. „To je v pohodě. Ne, to přece konec světa. Zavolám mu. Bylo mi divný, proč mi v posledních čtyřiašedesáti hodinách neodpovídal na esemesky.“

Anders mě okamžitě vezme za slovo. „Budeš v pořádku, Kiane, a my se postaráme, aby se Elijahovi dostalo té nejlepší péče. Určitě bude potřebovat operaci, takže zajistíme ty nejlepší chirurgy z Harley Street. Chceme, aby byl co nejdřív zpátky a v dobré kondici.“

„Takže si myslíte, že by se mohl vrátit ještě před koncem sezony?“ zeptám se s nadějí v hlase.

To by byla alespoň nějaká dobrá zpráva.

„V tuto chvíli s tím raději nepočítejme. Budeme to řešit operativně. Záleží na tom, jak se jeho zranění bude hojit a za jak dlouho se zotaví. Jediné, co můžeš udělat, je soustředit se na svůj vlastní plán a nechat nás pracovat s Elijahem, abychom podpořili jeho uzdravení.“

„No dobře, tak to bych se měl asi pustit do balení.“ Prohlížím si nepořádek, který jsem způsobil, zatímco jsem se snažil zorganizovat sám sebe. Nejspíš mi to zabere celou noc. Ještě že se můžu vyspat v letadle.

A můžu klidně spát, protože vím, že Elijahovo místo zaujme London, záložní řidič týmu. Za poslední rok se milovými skoky posunul dopředu.

„Skvělé. To jsme chtěli slyšet. Uvidíme se s tebou a Harperem hned zítra ráno na ranveji.“

„Zit...“ Moment, cože? Zmínil právě teď jméno *Harper*? „Řekl jsi právě s Harperem? Jako s Harperem Jamesem?“

„Přesně tak. Povolali jsme ho z nižší kategorie, aby zastoupil Elijaha, zatímco bude mimo. Než jsme ti zavolali, poslal jsem mu zprávu.“ Anders se tváří naprosto klidně, jako by to nebyla ta nejhorší možná novinka, kterou mi mohl právě teď oznámit.

Skrze zaťaté zuby ucedím: „Samozřejmě. To dává smysl. Uvidíme se zítra.“ Ukončíme hovor a já musím odolávat nutkání mrštit telefonem o zeď.

Zatracenej Harper James.

Mohl bych vám napsat seznam asi dvaceti dalších jezdců, se kterými bych se raději dělil o stupně vítězů než s Harperem Jamesem.

Ten týpek se tváří jako anděl, ale na okruhu je to absolutní ďábel. Je známý spíše svými večírky a tech-